

lidt nærmere ind paa den Tale, som det ærede Medlem Hr. Laursen holdt. Jeg tør sige, at den Tale vidnede ikke om, at det ærede Medlem har Kendskab til Arbejdsforhold og Arbejdernes Kaar. Nej, den lignede i altfor høj Grad den Tale, man hører Præsterne præke ude omkring. Det ærede Medlem talte bl. a. om Murerne, man havde forbudt Tilgang til en Arbejdsplads i København. Det ærede Medlem maa imidlertid erindre, at der, selv om den Bygning, der opføres, er en stor Bygning; og det derfor kunde synes, at der kunde være Brug for mange Mennesker ved Arbejdet, kan være Tilfælde, hvor det begrundet paa svigtende Materialetilførsel eller lignende er saaledes, at hvis der blev antaget flere Arbejdere, vilde man i Løbet af nogen Tid køre i Staa, saa at alle Arbejderne kom til at spadser. Jeg mener derfor, det er naturligt, hvis Murerens Fagforening her i København paa et givet Tidspunkt har truffet den Beslutning, at man ikke ønskede Tilgang for Øjeblikket. Men det er Ting, man skal kende; man skal vide, hvad man taler om. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem indenfor sin Virksomhed er en glimrende dygtig Mand, men Kendskab til Forholdene indenfor Arbejderklassen vidner i alt Fald hans Tale ikke om. Jeg kender nok det Forhold som Haandværksmester, at der bliver mindre og mindre Arbejde, jo dyrere det bliver, men jeg gør ikke som det ærede Medlem, retter Smed for Bager. Naar det kan bevises gennem Statistiske Efterretninger, at Dyrtiden bliver værre Dag for Dag, vil jeg naturligvis ikke være med til at modsætte mig, at Arbejdernes Løn bliver forhøjet, selv om Arbejdet fordyres, og vi paa den Maade efterhaanden kommer ind i Tilstande, som ikke er heldige. Man skal ikke rette Smed for Bager, men tage Tyren ved Hornene, som man siger paa godt gammelt Dansk, og se, hvor Skaden ligger.

Det ærede Medlem vilde heller ikke mene, at man kunde fortsætte med Tilskud til Boligbyggeriet. Naar jeg fra denne Talerstol hører konservative Talere tale mod Andelsbyggeriet, kan jeg dog trøste mig med, at de ikke alle er lige slemme. F. Eks. har min ærede Modkandidat i Randerskrederen, det ærede Medlem Hr. Harboe, givet sin fulde Tilslutning til Andelsbyggeriet og udtalt, at under saadanne Former vilde han være med til at give endog ret klækkelige Beløb til fortsat Byggeri. Og den højtærede Statsminister, som jeg ogsaa nyder den store Ære at have til Modkandidat, udtalte ved det

samme Møde, at ogsaa han kunde være med dertil. At Venstremænd udtaler det, kan ikke forbavse, for de er jo Kooperationsmænd, Andelsmænd, men jeg glæder mig over, at man ogsaa indenfor Højre har Forstaaelsen af, at der maa tages fat paa Byggeriet, og at Staten maa hjælpe her.

Men det ærede Medlem Hr. Laursen havde dog en Udvej at pege paa: man kunde fra Arbejdernes Side udføre Arbejdet under Tarifferne. Ja, jeg er ikke Fritænker — det er jeg langt fra, selv om jeg er en fæl Socialist —, men jeg forstaaer alligevel godt, at mange af Arbejderne — Arbejderne, som netop havde de bedste Betingelser for aandeligt Liv — ikke just flokkes om Kirkerne, naar man ser, hvorledes Præsterne under Krigen har velsignet Kanoner og Krigsskibe, som skulde sendes ud til Død og Undergang, som skulde sendes ud til Sorg og Elendighed, og naar man hører Præsterne docere Læren om at vende den anden Kind til, naar man faar et Slag paa den højre, naar man i det hele taget ser, hvorledes Præsterne i det offentlige Liv altid hænger sammen med Overklassen. Vi hørte det tydeligt paa det ærede Medlem Hr. Laursens Tale. Ganske vist talte det ærede Medlem i faa Ord om, at der var visse, som holdt Automobileer, og det kunde maaske undværes, men det var alt, og det var jo ret spagfærdigt. Men Arbejderne, som under hele Krigen stadigvæk er kommet til sidst, som har faaet deres Løn hævet, efterhaanden som man har kunnet bevise ved Hjælp af Statistisk Departement, at det var blevet dyrere at leve, skal nu ogsaa være de første til at slaa af paa Lønnen. De, som gennem Krigens Aar paa det skammeligste er blevet udplyndret af Overklassen, skal nu være de første til at søge at skabe sunde Tilstande igen og bringe os ud af de Tilstande, som Overklassen har bragt os ind i. Det ærede Medlem maatte indrømme, at Kristendommen kunde ikke forhindre Krigen. Saa længe Præsterne dyrker den Politik, de har dyrket indtil Dato, vil deres Lærdomme i mange Tilfælde blive præket for døde Øren. Jeg maa give det ærede Medlem Hr. Moltesen Ret, naar han siger, at han forstaaer, at Børnene ude i Fattigkvartererne ikke bryder sig om at synge „Der er et yndigt Land“, men synger Tredie Internationale. Men det er jo saaledes, og det burde Præsterne være de første til at søge rettet; vi ser som Regel — som Regel, siger jeg — det modsatte. Men under alle Omstændigheder maa der sættes Arbejder i Gang, og vi maa sætte Kommunerne i